

Arrest

nr. 80 540 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat W. GELUYKENS, loco advocaat S. VANBESIEN, die tevens verschijnt voor verzoekster, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, D.I., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U woont in Khassavyurt (Dagestan).

U bent getrouwd met A.E. (...) (O.V. X).

Op 28 april 2009 rijdt u samen met uw vrienden S.D. (...), Z.A. (...), D.A. (...) en H.A. (...) rond in Khassavyurt. Jullie stoppen aan het gebouw van uw vriend. Op dat moment komen drie agenten van de SOG (een speciale gewapende afdeling behorend tot de overheidsinstanties) naar jullie toe. Ze vragen van wie de auto is en zonder enige aanleiding vallen ze jullie aan. In het tumult lost één van de SOG-agenten een aantal schoten waarbij u gewond raakt aan de hand en uw vriend Hakim dodelijk verwond wordt. De vader van het slachtoffer, T.A. (...), dient tegen de drie agenten een klacht in en er wordt een rechtszaak geopend waarbij u als één van de slachtoffers wordt aangeduid. Voor het proces moet u zich

verschillende keren bij de rechtbank in Khassavyurt aandienen en verklaringen afleggen over de feiten. Één van de drie agenten, R.A. (...), wordt veroordeeld tot één jaar voorwaardelijk. Vanaf dat moment wordt u door een aantal SOG-agenten onder druk gezet om uw verklaringen te veranderen in hun voordeel.

Op 20 oktober 2009 wordt u door hen een eerste keer meegenomen van bij u thuis. U wordt in de kelder van het SOG-gebouw geslagen en bedreigd.

Op 20 mei 2010 (een maand na uw traditioneel huwelijk) wordt u van op uw werk aan het Zaretschenskayakruispunt meegenomen naar een afgelegen plaats in het bos waar u geslagen wordt.

Op 28 november 2010 vallen de SOG-agenten bij u thuis binnen en nemen u opnieuw mee. Dit keer nemen ze u mee naar het SOG-gebouw en slaan u opnieuw.

U besluit dat het voor u niet meer veilig is thuis en de volgende dag trekt u met uw vrouw naar het dorp Jaryksu om er bij uw vriend R. (...) te blijven. Daar blijft u tot u eind december uit Dagestan vertrekt.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 30 december 2010.

Samen met uw vrouw gaat u van Khassavyurt naar Moskou met de bus. Daar neemt u een andere bus (die handelswaar vervoert) naar België waar u op 4 januari 2011 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Op 2 februari 2011 wordt uw dochter K.D. (...) in Lier geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte, vier originele documenten van de rechtbank van Khassavyurt, zes originele convocaties van de rechtbank van Khassavyurt, twee originele documenten van de rechtbank van Makhachkala, uw originele studentenkaart, uw originele geboorteakte, uw origineel attest van uw middelbare school, uw origineel medisch boekje, uw origineel diploma, een origineel attest van uw ziekteverzekering en twee originele attesten van de belastingdienst."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, D.I., luidt als volgt:

"Bij een eventuele terugkeer naar Rusland verklaart u dat u zou vermoord worden door de agenten van de SOG die u in april 2008 aanvielen en die u achteraf onder druk zetten om uw verklaringen op het proces te veranderen of dat er iets ergs kan gebeuren met uw kind (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen en die van uw vrouw, en die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Ten eerste verklaarde u dat u na het incident op 28 april 2009 naar het ziekenhuis ging om uw hand te laten verzorgen, dat dat de eerste en enige keer in uw leven was dat u naar een ziekenhuis ging, dat u na uw drie arrestaties niet naar het ziekenhuis ging om uw wonden te laten verzorgen en dat u uw vrouw verteld had dat u toen naar het ziekenhuis was geweest (CGVS p. 5-6).

Uw vrouw echter verklaart dat u naar het ziekenhuis ging na uw arrestatie van eind november 2010 om uw hand te verzorgen en dat zij dat wist omdat u naar huis kwam met een gips en foto's die genomen waren (CGVS vrouw p. 4-5).

Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Hoe moet ik beantwoorden? Na incident werd mijn hand niet geopereerd. Het moest eigenlijk maar het is niet gebeurd. Door een kleine slag kreeg ik erge pijn. Na de derde arrestatie heb ik zeer gehad aan mijn hand. Daarvoor moest ik terug naar ziekenhuis. Mijn hand wordt dikwijls gebroken'.

Als u gezegd wordt dat u eerder nochtans duidelijk zei dat u niet meer naar het ziekenhuis was geweest als gevolg van de wonden die u opliep tijdens uw arrestaties, zegt u 'Één keer voor mijn hand. Nadien heb ik niet moeten naar dokter gaan, want ik had kleine wonden. Enkel voor mijn hand, het lijkt dat ik enkele keren naar ziekenhuis was gegaan' (CGVS p. 13).

Hiermee blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind.

Nog in verband met het verzorgen van uw wonden, verklaart u dat u na uw tweede arrestatie (i.e. 20 mei 2010) thuis verzorgd werd door de zus van uw vader, dat uw vrouw daarbij thuis was maar niet naast u was, maar wel in de keuken of op de koer (CGVS p. 5).

Uw vrouw echter verklaart dat zij u toen zelf verzorgde door zelf op uw wonden te smeren, samen met haar schoonmoeder (i.e. uw moeder) (CGVS vrouw p. 4).

Uw verklaring 'normaal gezien als ik snijwonden had, belde ik naar mijn tante om te komen. Maar mijn moeder heeft mij altijd verzorgd' (CGVS p. 13), biedt echter geen afdoende verklaring waarom u zegt dat uw vrouw tijdens uw verzorging niet bij u was en waarom uw vrouw zegt dat ze zelf op uw wonden smeerde.

Ten tweede verklaart u dat u uw vrouw vertelde over uw tweede arrestatie (i.e. 20 mei 2010) op het moment dat u thuiskwam toen u vrijgelaten werd. U was er immers slecht aan toe en uw vrouw kon zien dat er iets gebeurd was. Ze stelde vragen en u antwoordde daarop. U zei ook dat u haar pas meer dan een week later, namelijk de dag voor uw verjaardag (i.e. 30 mei), vertelde over uw eerste arrestatie van 20 oktober 2009 maar dat u haar niet zei dat men u opdroeg andere getuigenissen af te leggen (CGVS p. 6-7).

Uw vrouw echter verklaart dat u na uw tweede arrestatie laat thuiskwam, dat u pas de dag nadien vertelde over uw arrestatie en op dat moment ook over de arrestatie voor jullie huwelijk, en dat u vertelde dat u de eerste keer meegenomen was omdat u niet mocht getuigen tegen de personen die uw vriend vermoord hadden (CGVS vrouw p. 3).

Als u geconfronteerd wordt met de discrepanties tussen jullie verklaringen omtrent het tijdstip waarop u uw vrouw verteld heeft over deze arrestaties, zegt u 'misschien heeft ze mij verkeerd begrepen. Ze is ook ziek. Af en toe valt ze flauw. In de bus zelfs ook' (CGVS p. 13).

Voor het feit dat uw vrouw ziek zou zijn en af en toe zou flauwvallen – een stelling die u overigens met geen enkel (medisch) bewijs staaft – kan begrip opgebracht worden voor de eventuele ongemakken die uw vrouw hierdoor zou ondervinden, maar dit argument is weinig overtuigend om de hier vermelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Ten derde verklaart u dat de agenten de interne paspoorten van u en uw vrouw in beslag namen bij de arrestatie op 28 november 2010.

U verklaart dat jullie huis twee kamers heeft, namelijk de living en de slaapkamer, dat de paspoorten op dat moment op een kast lagen in de living en dat uw vrouw dat wist omdat jullie ze altijd daarop leggen (CGVS p. 11 & p. 13), terwijl uw vrouw verklaart dat ze in een map zaten die op een kast lag in de slaapkamer (CGVS p. 4).

Hiermee geconfronteerd, zegt u 'af en toe lagen ze in de living ook'. Als u gezegd wordt dat u aan jullie beiden duidelijk werd gevraagd waar ze lagen op het moment van de arrestatie, zegt u 'misschien wist ze het niet, misschien heeft ze het niet gezien. Ik legde ze altijd daar. Ze vroeg nooit van waar ze meegenomen werden' (CGVS p. 13).

Dit antwoordt biedt echter geen verklaring waarom u het had over een kast in de living (waar u volgens uw verklaringen jullie paspoorten altijd legt) en uw vrouw over een kast in de slaapkamer.

Ten vierde wordt ook het feit dat u na uw laatste arrestatie bij uw vriend R. (...) in het dorp Jaryksu ging schuilen, betwist na een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw en door uw eigen tegenstrijdige verklaringen hieromtrent.

Zo verklaart u dat u een paar dagen voor uw vertrek vanuit Jaryksu naar Khassavyurt ging om de documenten van het proces op te halen bij uw advocaat in Khassavyurt en dat uw vrouw daarvan op de hoogte was omdat u het haar verteld had (CGVS p. 11-12).

Uw vrouw echter verklaart niet te weten hoe die documenten in uw bezit zijn geraakt (CGVS vrouw p. 5).

Uw verklaring 'ze had dat moeten weten' (CGVS p. 14) is niet van die aard dat het deze tegenstrijdigheid zou kunnen opheffen.

Verder verklaart u eerst dat u een aantal dagen voor uw vertrek (meer bepaald op 28 december 2010) de documenten van het proces bij uw advocaat ging ophalen in de Tatoerbievastraat in Khassavyurt (CGVS p. 10 + zie boven).

Later verklaart u dat u de dag na uw arrestatie van 28 november 2010 naar uw vriend R. (...) ging in het dorp Jaryksu en dat u tijdens dat verblijf daar nooit meer naar Khassavyurt terugging.

Als u erop gewezen wordt dat u eerder verklaarde dat u kort voor uw vertrek naar Khassavyurt ging om de documenten bij uw advocaat op te halen, zegt u 'één keer. Ik ben niet naar huis geweest, maar enkel naar Khassavyurt geweest en nadien terug naar dat dorp' (CGVS p. 15-16).

Hiermee blijft de tegenstrijdigheid in verband met uw terugkeer naar Khassavyurt tijdens uw verblijf in Jaryksu nog steeds overeind.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, nl. de vervolgingsfeiten die u door de SOG-agenten ondergaan zou hebben na de uitspraak van het vonnis (meer specifiek de verzorging van uw wonden na de arrestatie van november 2010, het moment waarop u uw vrouw op de hoogte bracht van uw arrestaties van oktober 2009 en mei 2010, de inbeslagname van jullie paspoorten tijdens de arrestatie van november 2010, en uw verblijfplaats tussen uw laatste arrestatie en uw vertrek uit Dagestan).

Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal geen enkel geloof meer hechten aan uw bewering als zou u na het vonnis door SOG-agenten onder druk zijn gezet om valse verklaringen af te leggen tegenover de rechtbank.

De documenten die u neerlegt kunnen deze vaststelling niet in uw voordeel veranderen.

Uw huwelijksakte, uw studentenkaart, uw geboorteakte, uw attest van de middelbare school, uw diploma, uw medisch boekje, het attest van de ziekteverzekering en de attesten van de belastingdienst

hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens, die hier niet betwist worden, en uw opleiding.

Het vonnis (zie vertaling document 11 in administratief dossier) geeft aan dat u en uw vrienden aanwezig tijdens het incident op 28 april 2009 een andere versie van de feiten geven dan de drie politieagenten.

U verklaart dat jullie zonder reden werden aangevallen en beschoten door de agenten en dat u daarbij een gebroken hand opliep, terwijl de agenten verklaren dat jullie hen eerst aanvielen waarop zij zich verdedigden.

Het gerechtelijk onderzoek wees echter uit dat uw versie de juiste is en dat de ene politieagent buitensporig geweld heeft gebruikt wat geresulteerd heeft in in het doodschieten van uw vriend; wat bijgevolg uw verklaringen over de omstandigheden van het schietincident bevestigt.

Bovendien is het opmerkelijk dat u de exacte inhoud van het vonnis niet blijkt te kennen, wat andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling plaatst.

Zo wordt de politieagent volgens het vonnis veroordeeld tot zeven jaar zes maanden gevangenisstraf, terwijl u het heeft over één jaar voorwaardelijk (CGVS p. 9 & p. 10).

Niettegenstaande deze vastgestelde discrepantie, blijkt aldus uit het vonnis dat u aanspraak kon maken op een onpartijdig proces en een beroep kon doen op de bescherming vanwege uw eigen autoriteiten. Dit blijkt bovendien des te meer uit de vaststelling dat de betreffende agent veroordeeld werd tot een meerjarige effectieve gevangenisstraf.

Hiermee rekening houdend, is het als dusdanig weinig denkbaar dat u een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren tegenover de autoriteiten van uw land of dat u niet op de bescherming zou kunnen rekenen van uw autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land.

Dit vonnis, net als de overige documenten en convocaties van de rechtbanken van Khassavyurt en Makhachkala bevestigen uw betrokkenheid als slachtoffer bij de feiten op 28 april 2009, het daaruit voortvloeiende proces met bijhorende zittingen en de beslissingen van de betrokken rechtbanken, maar zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren en vormen geen bewijs van het feit dat u na de veroordeling van de ene politieagent onder druk zou zijn gezet door de SOG-agenten.

Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u nagelaten heeft zich te informeren over een cruciaal element van uw relaas.

U verklaart immers dat de hogere rechtbank in Makhachkala de beslissing van de rechtbank in Khassavyurt terugfloot en eiste dat het onderzoek opnieuw moest gevoerd worden omdat het niet kon dat, gezien de zwaarwichtigheid van de feiten, slechts één persoon werd veroordeeld tot één jaar en de andere twee betrokken daders zomaar vrijgelaten werden (CGVS p. 9-10).

U verklaart dat dat in 2010 beslist werd maar niet te weten wanneer precies dat was.

U verklaart ook niet naar dat tweede proces geweest te zijn. U vernam van uw vriend dat het proces verschillende keren uitgesteld werd, maar niet te weten wat er verder gebeurd is.

U verklaart ook nergens gevraagd te hebben hoe het op dit moment met dit proces staat. U zegt dat u niet naar huis kan bellen om dat te vragen. Als u gezegd wordt dat u bijvoorbeeld kan bellen naar de vriend naar wie u vanuit Beglië al belde om documenten te laten opsturen, antwoordt u 'nee, ik heb één keer maar gebeld en nu heb ik al spijt van dat ik dat gedaan heb' (CGVS p. 14-15).

Het is weinig aannemelijk dat u omwille van de spijt die u heeft omdat u die vriend ooit al eens opgebeld heeft, die persoon niet nog eens zou kunnen opbellen.

Dergelijk gebrek aan interesse omtrent cruciale details over de kern van uw problemen – zijnde de afloop van de rechtszaak waarbij u zelf als slachtoffer werd aangeduid en meerdere malen opgeroepen werd, nadat uw vriend omgekomen was bij een schietincident en uzelf gewond raakte aan de hand, en de bedreigingen die u in het kader van dit proces zou ondergaan hebben – kan als niet geloofwaardig beschouwd worden.

Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade koestert, te meer als het gaat om het verloop van een proces tegen de personen die zijn vriend in zijn aanwezigheid onterecht doodgeschoten hebben.

Aangaande uw reisroute verklaarde u zonder identiteitsdocumenten gereisd te hebben in een bus van Moskou naar België, dat jullie zich daarin niet hoefden te verstoppen, dat jullie nooit uit de bus gestapt zijn en dat de chauffeur beloofde jullie ter plaatse te brengen. U verklaart niets te hebben gemerkt van een identiteitscontrole bij een grensovergang of douane (CGVS p. 12).

Hieromtrent is het bijzonder opvallend dat uw vrouw verklaarde dat er wel controles waren, maar dat er aan jullie niets gevraagd werd (CGVS vrouw p. 6).

Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige reisdocumenten het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben.

Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben aangevraagd (CGVS, p. 11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, E.A., luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en woonachtig in Khassavyurt (Dagestan). U bent getrouwd met I.D. (...) (O.V. 6.747.314).

U verlaat uw land omwille van de problemen van uw man.

Op 28 april 2009 raakt hij betrokken bij een schietincident waarbij hijzelf gewond raakt en zijn vriend overlijdt. De daders zijn SOG-agenten. Er komt een proces tegen de agent die het dodelijk schot gelost heeft en uw man wordt aangeduid als slachtoffer. In die hoedanigheid legt hij verschillende keren verklaringen af op de rechtbank van Khassavyurt.

Hij wordt door de SOG-agenten echter onder druk gezet om zijn verklaringen te veranderen. Zo nemen ze hem drie keer mee waarbij hij telkens geslagen wordt en bedreigd.

U bent aanwezig bij zijn laatste arrestatie als ze hem op 28 november 2010 van bij jullie thuis meenemen. Uw man besluit dat hij niet meer thuis kan blijven en jullie trekken naar zijn vriend R. (...) in het dorp Jaryksu tot jullie vertrek.

Uiteindelijk verlaat u Dagestan op 30 december 2010. Samen met uw man gaat u van Khassavyurt naar Moskou met de bus. Daar neemt u een andere bus (die handelswaar vervoert) naar België waar u op 4 januari 2011 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Op 2 februari 2011 wordt uw dochter K.D. (...) in Lier geboren.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele studentenkaart, uw originele geboorteakte, uw origineel attest van uw middelbare school, uw origineel diploma, een origineel attest van uw ziekteverzekering en een origineel attest van uw pensioenverzekering."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, E.A., luidt als volgt:

"U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw man en nooit problemen te hebben meegemaakt die niets te maken hebben met de problemen van uw man (CGVS p. 6). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw man door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw geboorteakte, uw studentenkaart, uw attest van de middelbare school, uw diploma, het attest van uw ziekteverzekering en het attest van uw pensioenverzekering bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens van u, die hier niet betwist worden.

Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Voor een weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw man is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Bij een eventuele terugkeer naar Rusland verklaart u dat u zou vermoord worden door de agenten van de SOG die u in april 2008 aanvielen en die u achteraf onder druk zetten om uw verklaringen op het proces te veranderen of dat er iets ergs kan gebeuren met uw kind (CGVS p. 7). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kan maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen en die van uw vrouw, en die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Ten eerste verklaarde u dat u na het incident op 28 april 2009 naar het ziekenhuis ging om uw hand te laten verzorgen, dat dat de eerste en enige keer in uw leven was dat u naar een ziekenhuis ging, dat u na uw drie arrestaties niet naar het ziekenhuis ging om uw wonden te laten verzorgen en dat u uw vrouw verteld had dat u toen naar het ziekenhuis was geweest (CGVS p. 5-6). Uw vrouw echter verklaart dat u naar het ziekenhuis ging na uw arrestatie van eind november 2010 om uw hand te verzorgen en dat zij dat wist omdat u naar huis kwam met een gips en foto's die genomen waren (CGVS vrouw p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u 'Hoe moet ik beantwoorden? Na incident werd mijn hand niet geopereerd. Het moest eigenlijk maar het is niet gebeurd. Door een kleine slag kreeg ik erge pijn. Na de derde arrestatie heb ik zeer gehad aan mijn hand. Daarvoor moest ik terug naar ziekenhuis. Mijn hand wordt dikwijls gebroken'. Als u gezegd wordt dat u eerder nochtans duidelijk zei dat u niet meer naar het ziekenhuis was geweest als gevolg van de wonden die u opliep tijdens uw arrestaties, zegt u 'Één keer voor mijn hand. Nadien heb ik niet moeten naar dokter gaan, want ik had kleine wonden. Enkel voor mijn hand, het lijkt dat ik enkele keren naar ziekenhuis was gegaan' (CGVS p. 13). Hiermee blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind. Nog in verband met het verzorgen van uw wonden, verklaart u dat u na uw tweede arrestatie (i.e. 20 mei 2010) thuis verzorgd werd door de zus van uw vader, dat uw vrouw daarbij thuis was maar niet naast u was, maar wel in de keuken of op de koer (CGVS p. 5). Uw vrouw echter verklaart dat zij u toen zelf verzorgde door zelf op uw wonden te smeren, samen met haar schoonmoeder (i.e. uw moeder) (CGVS vrouw p. 4). Uw verklaring 'normaal gezien als ik snijwonden had, belde ik naar mijn tante om te komen. Maar mijn moeder heeft mij altijd verzorgd' (CGVS p. 13), biedt echter geen afdoende verklaring waarom u zegt dat uw vrouw tijdens uw verzorging niet bij u was en waarom uw vrouw zegt dat ze zelf op uw wonden smeerde.

Ten tweede verklaart u dat u uw vrouw vertelde over uw tweede arrestatie (i.e. 20 mei 2010) op het moment dat u thuiskwam toen u vrijgelaten werd. U was er immers slecht aan toe en uw vrouw kon zien dat er iets gebeurd was. Ze stelde vragen en u antwoordde daarop. U zei ook dat u haar pas meer dan een week later, namelijk de dag voor uw verjaardag (i.e. 30 mei), vertelde over uw eerste arrestatie van 20 oktober 2009 maar dat u haar niet zei dat men u opdroeg andere getuigenissen af te leggen (CGVS p. 6-7). Uw vrouw echter verklaart dat u na uw tweede arrestatie laat thuiskwam, dat u pas de dag nadien vertelde over uw arrestatie en op dat moment ook over de arrestatie voor jullie huwelijk, en dat u vertelde dat u de eerste keer meegenomen was omdat u niet mocht getuigen tegen de personen die uw vriend vermoord hadden (CGVS vrouw p. 3). Als u geconfronteerd wordt met de discrepanties tussen jullie verklaringen omtrent het tijdstip waarop u uw vrouw verteld heeft over deze arrestaties, zegt

u 'misschien heeft ze mij verkeerd begrepen. Ze is ook ziek. Af en toe valt ze flauw. In de bus zelfs ook' (CGVS p. 13). Voor het feit dat uw vrouw ziek zou zijn en af en toe zou flauwvallen – een stelling die u overigens met geen enkel (medisch) bewijs staft – kan begrip opgebracht worden voor de eventuele ongemakken die uw vrouw hierdoor zou ondervinden, maar dit argument is weinig overtuigend om de hier vermelde tegenstrijdigheid te verklaren.

Ten derde verklaart u dat de agenten de interne paspoorten van u en uw vrouw in beslag namen bij de arrestatie op 28 november 2010. U verklaart dat jullie huis twee kamers heeft, namelijk de living en de slaapkamer, dat de paspoorten op dat moment op een kast lagen in de living en dat uw vrouw dat wist omdat jullie ze altijd daarop leggen (CGVS p. 11 & p. 13), terwijl uw vrouw verklaart dat ze in een map zaten die op een kast lag in de slaapkamer (CGVS p. 4). Hiermee geconfronteerd, zegt u 'af en toe lagen ze in de living ook'. Als u gezegd wordt dat u aan jullie beiden duidelijk werd gevraagd waar ze lagen op het moment van de arrestatie, zegt u 'misschien wist ze het niet, misschien heeft ze het niet gezien. Ik legde ze altijd daar. Ze vroeg nooit van waar ze meegenomen werden' (CGVS p. 13). Dit antwoordt biedt echter geen verklaring waarom u het had over een kast in de living (waar u volgens uw verklaringen jullie paspoorten altijd legt) en uw vrouw over een kast in de slaapkamer.

Ten vierde wordt ook het feit dat u na uw laatste arrestatie bij uw vriend R. (...) in het dorp Jaryksu ging schuilen, betwist na een vergelijking van uw verklaringen en die van uw vrouw en door uw eigen tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u dat u een paar dagen voor uw vertrek vanuit Jaryksu naar Khassavyurt ging om de documenten van het proces op te halen bij uw advocaat in Khassavyurt en dat uw vrouw daarvan op de hoogte was omdat u het haar verteld had (CGVS p. 11-12). Uw vrouw echter verklaart niet te weten hoe die documenten in uw bezit zijn geraakt (CGVS vrouw p. 5). Uw verklaring 'ze had dat moeten weten' (CGVS p. 14) is niet van die aard dat het deze tegenstrijdigheid zou kunnen opheffen. Verder verklaart u eerst dat u een aantal dagen voor uw vertrek (meer bepaald op 28 december 2010) de documenten van het proces bij uw advocaat ging ophalen in de Tatoerbievastraat in Khassavyurt (CGVS p. 10 + zie boven). Later verklaart u dat u de dag na uw arrestatie van 28 november 2010 naar uw vriend R. (...) ging in het dorp Jaryksu en dat u tijdens dat verblijf daar nooit meer naar Khassavyurt terugging. Als u erop gewezen wordt dat u eerder verklaarde dat u kort voor uw vertrek naar Khassavyurt ging om de documenten bij uw advocaat op te halen, zegt u 'één keer. Ik ben niet naar huis geweest, maar enkel naar Khassavyurt geweest en nadien terug naar dat dorp' (CGVS p. 15-16). Hiermee blijft de tegenstrijdigheid in verband met uw terugkeer naar Khassavyurt tijdens uw verblijf in Jaryksu nog steeds overeind.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, nl. de vervolgingsfeiten die u door de SOG-agenten ondergaan zou hebben na de uitspraak van het vonnis (meer specifiek de verzorging van uw wonden na de arrestatie van november 2010, het moment waarop u uw vrouw op de hoogte bracht van uw arrestaties van oktober 2009 en mei 2010, de inbeslagname van jullie paspoorten tijdens de arrestatie van november 2010, en uw verblijfplaats tussen uw laatste arrestatie en uw vertrek uit Dagestan). Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal geen enkel geloof meer hechten aan uw bewering als zou u na het vonnis door SOG-agenten onder druk zijn gezet om valse verklaringen af te leggen tegenover de rechtbank. De documenten die u neerlegt kunnen deze vaststelling niet in uw voordeel veranderen. Uw huwelijksakte, uw studentenkaart, uw geboorteakte, uw attest van de middelbare school, uw diploma, uw medisch boekje, het attest van de ziekteverzekering en de attesten van de belastingdienst hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens, die hier niet betwist worden, en uw opleiding. Het vonnis (zie vertaling document 11 in administratief dossier) geeft aan dat u en uw vrienden aanwezig tijdens het incident op 28 april 2009 een andere versie van de feiten geven dan de drie politieagenten. U verklaart dat jullie zonder reden werden aangevallen en beschoten door de agenten en dat u daarbij een gebroken hand opliep, terwijl de agenten verklaren dat jullie hen eerst aanvielen waarop zij zich verdedigden. Het gerechtelijk onderzoek wees echter uit dat uw versie de juiste is en dat de ene politieagent buitensporig geweld heeft gebruikt wat geresulteerd heeft in het doodschieten van uw vriend; wat bijgevolg uw verklaringen over de omstandigheden van het schietincident bevestigt. Bovendien is het opmerkelijk dat u de exacte inhoud van het vonnis niet blijkt te kennen, wat andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling plaatst. Zo wordt de politieagent volgens het vonnis veroordeeld tot zeven jaar zes maanden gevangenisstraf, terwijl u het heeft over één jaar voorwaardelijk (CGVS p. 9 & p. 10). Niettegenstaande deze vastgestelde discrepantie, blijkt aldus uit het vonnis dat u aanspraak kon maken op een onpartijdig proces en een beroep kon doen op de bescherming vanwege uw eigen autoriteiten. Dit blijkt bovendien des te meer uit de vaststelling dat de betreffende agent veroordeeld werd tot een meerjarige effectieve gevangenisstraf. Hiermee rekening houdend, is het als dusdanig weinig denkbaar dat u een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren tegenover de autoriteiten van uw land of dat u niet op de bescherming zou kunnen rekenen van uw autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land. Dit vonnis, net als de overige documenten en convocaties van de rechtbanken van Khassavyurt en Makhachkala bevestigen uw betrokkenheid als slachtoffer bij de feiten op 28 april 2009, het daaruit

voervloeiende proces met bijhorende zittingen en de beslissingen van de betrokken rechtbanken, maar zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren en vormen geen bewijs van het feit dat u na de veroordeling van de ene politieagent onder druk zou zijn gezet door de SOG-agenten. Bijgevolg veranderen deze documenten niets aan deze beslissing.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u nagelaten heeft zich te informeren over een cruciaal element van uw relaas. U verklaart immers dat de hogere rechtbank in Makhachkala de beslissing van de rechtbank in Khassavyurt terugfloot en eiste dat het onderzoek opnieuw moest gevoerd worden omdat het niet kon dat, gezien de zwaarwichtigheid van de feiten, slechts één persoon werd veroordeeld tot één jaar en de andere twee betrokken daders zomaar vrijgelaten werden (CGVS p. 9-10). U verklaart dat dat in 2010 beslist werd maar niet te weten wanneer precies dat was. U verklaart ook niet naar dat tweede proces geweest te zijn. U vernam van uw vriend dat het proces verschillende keren uitgesteld werd, maar niet te weten wat er verder gebeurd is. U verklaart ook nergens gevraagd te hebben hoe het op dit moment met dit proces staat. U zegt dat u niet naar huis kan bellen om dat te vragen. Als u gezegd wordt dat u bijvoorbeeld kan bellen naar de vriend naar wie u vanuit Beglië al belde om documenten te laten opsturen, antwoordt u 'nee, ik heb één keer maar gebeld en nu heb ik al spijt van dat ik dat gedaan heb' (CGVS p. 14-15). Het is weinig aannemelijk dat u omwille van de spijt die u heeft omdat u die vriend ooit al eens opgebeld heeft, die persoon niet nog eens zou kunnen opbellen. Dergelijk gebrek aan interesse omtrent cruciale details over de kern van uw problemen – zijnde de afloop van de rechtszaak waarbij u zelf als slachtoffer werd aangeduid en meerdere malen opgeroepen werd, nadat uw vriend omgekomen was bij een schietincident en uzelf gewond raakte aan de hand, en de bedreigingen die u in het kader van dit proces zou ondergaan hebben – kan als niet geloofwaardig beschouwd worden. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij een ernstige interesse aan de dag legt voor cruciale aspecten van zijn asielrelaas indien hij een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade koestert, te meer als het gaat om het verloop van een proces tegen de personen die zijn vriend in zijn aanwezigheid onterecht doodgeschoten hebben.

Aangaande uw reisroute verklaarde u zonder identiteitsdocumenten gereisd te hebben in een bus van Moskou naar België, dat jullie zich daarin niet hoefden te verstoppen, dat jullie nooit uit de bus gestapt zijn en dat de chauffeur beloofde jullie ter plaatse te brengen. U verklaart niets te hebben gemerkt van een identiteitscontrole bij een grensovergang of douane (CGVS p. 12). Hieromtrent is het bijzonder opvallend dat uw vrouw verklaarde dat er wel controles waren, maar dat er aan jullie niets gevraagd werd (CGVS vrouw p. 6). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige reisdocumenten het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben aangevraagd (CGVS, p. 11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer aan een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde

aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 januari 2012 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag); ze voeren ook een manifeste appreciatiefout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekers betwisten de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen aangaande de ziekenhuisopname van verzoeker. Ze wijzen er op dat wanneer verzoeker zegt dat hij naar het ziekenhuis ging, hij bedoelt dat hij enkel en alleen voor de letsels aan zijn hand ooit naar het ziekenhuis is geweest; als hem daarna werd gevraagd of hij voor de wonden die hij opliep als gevolg van de arrestaties ook naar het ziekenhuis is geweest, interpreteerde hij deze vraag bijgevolg als betreffende de wonden die hij opliep met uitzondering van deze aan zijn hand, waarvoor hij reeds eerder verklaarde dat hij naar het ziekenhuis is geweest. Ze verklaren dat het dus binnen deze context is dat verzoeker aangaf voor die andere verwondingen niet naar het ziekenhuis te zijn geweest.

Verzoeker stelde immers zelf dat hij ook na zijn derde arrestatie, terug naar het ziekenhuis is gegaan omwille van zijn hand.

Wat de verzorging van de wonden betreft, wijst verzoeker er op dat hij bij de arrestaties verschillende soorten verwondingen opliep. Zo benadrukken verzoekers dat verzoeker zelf wijst op de snijwonden die hij opliep en dat verzoekster wijst op de rode plekken en het bloed dat met de verwondingen gepaard ging.

Verzoekers laten gelden dat door de ambtenaar die het verhoor afnam, werd gevraagd wat verzoekster juist gedaan heeft om haar echtgenoot te verzorgen waarop zij antwoordde dat zij thuis zelf op de verwondingen had aangebracht. Het spreekt volgens verzoekers voor zich dat deze verzorging bijgevolg geen betrekking heeft op de snijwonden waar verzoeker naar verwijst.

Verzoekers verklaren vervolgens dat door de ambtenaar werd gevraagd of verzoekster bij het aanbrengen van de zalf hulp kreeg van iemand, en verzoekster heeft haar schoonmoeder vernoemd. Dit neemt volgens verzoekers niet weg dat de snijwonden van verzoeker verzorgd werden door zijn tante gezien verzoekster het immers had over kneuzingen die zij verzorgde terwijl verzoeker het had over snijwonden die zijn tante verzorgde.

Volgens verzoekers spreken hun verklaringen elkaar bijgevolg niet tegen: aan verzoekster werd zelfs niet gevraagd naar de rol van de tante bij de verzorging van verzoeker.

Wat betreft de tegenstrijdigheid aangaande de arrestatie van verzoeker, stellen verzoekers dat uit de verhoorverslagen duidelijk blijkt dat er aangaande het ogenblik van de mededeling van de tweede arrestatie geen tegenstrijdige verklaringen zijn; verzoeker heeft namelijk verteld dat hij na zijn tweede arrestatie van zijn werk naar huis is gegaan en dat zijn vrouw zelf merkte dat er met hem iets gebeurd was, waarna hij haar vragen beantwoordde.

Verzoekers stellen dat verzoekster vervolgens heeft gesteld dat haar man laat thuis kwam na de eerste arrestatie tijdens hun huwelijk, zijnde de tweede arrestatie in het leven van verzoeker, waardoor hij er pas daags nadien over heeft kunnen vertellen.

De verklaring van verzoeker geeft volgens verzoekers aan dat hij na zijn werk naar huis ging en dat hij, toen zijn vrouw zijn verwondingen zag, niet anders kon dan antwoorden. Dit sluit volgens verzoekers bijgevolg niet uit dat het reeds zeer laat was toen hij thuis kwam, waardoor hij pas de volgende dag aan zijn vrouw kon vertellen wat er juist met hem gebeurd was.

Aangaande deze arrestatie en de reden van de arrestaties wijzen verzoekers erop dat deze een grote impact hadden op hun leven. Ze stellen dat als gevolg hiervan, ze er regelmatig over praatte, terwijl verzoeker er tezelfdertijd over waakte haar niet té veel te vertellen om haar niet ongerust te maken

gezien zij in die periode zwanger was. Hierdoor is het, volgens hen, voor hen moeilijk om precies aan te geven wanneer ze juist over een bepaald aspect van de arrestaties met elkaar hebben gepraat wat verklaart waarom ze een ander tijdstip opgaven voor de mededeling van de feiten van de eerste arrestatie. Volgens verzoekers verklaart dit eveneens waarom verzoeker niet meer exact wist of hij al dan niet had verteld dat men hem opdroeg andere getuigenissen af te leggen. Verzoekers laten gelden dat dit blijkt uit volgend antwoord op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag, p.7): *'Volgens mij heb ik daarover niet verteld'*.

Bijgevolg is er volgens verzoekers geen tegenstrijdigheid betreffende de mededeling van de feiten van de tweede arrestatie en wordt er afdoende verantwoording gegeven voor de verschillen in hun verklaringen aangaande het mededelen van de feiten van de eerste arrestatie en het al dan niet mededelen dat men verzoeker opdroeg andere getuigenissen af te leggen.

Verzoekers menen dat hun verschillende verklaringen over het feit of de paspoorten op het moment dat ze werden meegenomen door de agenten, nu op de kast in de woonkamer of op de kast in de slaapkamer lagen, te begrijpen vallen. Los van het feit dat alles op het ogenblik van de derde arrestatie snel verliep, dient er volgens verzoekers eveneens rekening te worden gehouden met het feit dat dat ze op dat moment zeer onder de indruk waren van de gebeurtenissen.

Bij deze arrestatie werd verzoeker namelijk 's morgens vroeg uit zijn bed gelicht en zowel hij als zijn broer werden ernstig geslagen voor het oog van zijn moeder en zijn hoogzwangere vrouw; zijn moeder werd ook weggeduwd.

Volgens verzoekers valt het in dergelijke omstandigheden te begrijpen dat het hen is ontgaan -en dit is trouwens ook slechts een detail- vanwaar de agenten de paspoorten hebben meegenomen.

Verzoekers verklaren dat het begrijpelijk is dat verzoekster niet wist hoe de documenten in het bezit van haar man zijn geraakt. Zij is immers op 3 februari 2011 bevallen van een dochtertje wat betekent dat zij hoogzwanger was in de periode dat zij bij R. ondergedoken leefden. Dat zij bijgevolg niet wist dat haar man documenten was gaan ophalen bij zijn advocaat is volgens verzoekers begrijpelijk gezien zij in die periode immers veel rust nodig had.

Verzoeker laat ook gelden dat wanneer hem gevraagd werd of hij tijdens zijn verblijf bij R. ooit was teruggekeerd naar Khasavyurt, hij dit interpreteerde als "teruggekeerd naar huis" waarop hij negatief antwoordde; hij was immers niet meer terug geweest naar zijn huis. Dit blijkt volgens verzoekers immers ook uit het antwoord dat hij gaf wanneer hij erop gewezen werd dat hij eerder had gezegd nog langs zijn advocaat te zijn geweest in Khasavyurt: *"Een keer. Ik ben niet naar huis geweest, maar enkel naar Khasavyurt en nadien terug naar dat dorp"*.

Verzoekers laten gelden dat het aldus duidelijk is dat uit deze gegevens niet meer kan worden betwist dat verzoekers, na de laatste arrestatie van verzoeker, bij R. in het dorp Jaresky gingen schuilen.

Verzoekers stellen vast dat de bestreden beslissingen erkennen dat verzoeker zonder enige reden aangevallen werd door de politieagenten en besluiten hieruit dat hij bijgevolg niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land. Ze verwijzen vervolgens naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en menen dat de commissaris-generaal er niet in slaagt aan te tonen dat er zich bij terugkeer naar hun land, niet opnieuw vervolging zal plaatsvinden of ernstige schade zal voordoen, te meer gelet op de veiligheidssituatie in Dagestan. Verzoekers verwijzen dienaangaande naar rechtspraak van de Raad.

Verzoekers vervolgen dat verzoeker na de verscheidene arrestaties en de daarmee gepaard gaande slagen, verwondingen en bedreigingen, besloten had om zich nog zo min mogelijk met de zaak in te laten en dit omwille van zijn eigen veiligheid en die van zijn familie. Verzoekers benadrukken dat verzoeker dit uitdrukkelijk heeft aangegeven in zijn verhoor.

Het is volgens hen duidelijk dat verzoeker niet meer op het proces verschenen is, helemaal niet uit desinteresse maar omwille van zijn angst voor nieuwe arrestaties en geweldplegingen. Het is volgens verzoekers eveneens omwille van diezelfde angst dat verzoeker niet meer durft te bellen naar zijn vriend in zijn land van herkomst en hij ook spijt heeft van zijn eerste telefoongesprek; hij vreest immers dat door dit telefoongesprek de autoriteiten in Dagestan zullen weten dat hij momenteel in België verblijft en ze hem en zijn gezin zullen opsporen en onder handen nemen.

Gezien hetgeen ze in het verleden reeds meemaakten is deze vrees volgens verzoekers absoluut normaal.

Verzoekers zijn van mening dat de informatie aangaande de identiteitscontroles grotendeels betrekking heeft op identiteitscontroles op luchthavens, wat in hun geval niet van toepassing is. Zo wordt er verwezen naar scherpere controles ten gevolge van het gijzeldrama in november 2002 in een theater in Moskou en naar het gijzeldrama in september 2004 in een school in Noord-Ossetië. Deze informatie is echter gedateerd volgens verzoekers; het feit dat men zes jaar geleden scherpe controles uitvoerende houdt niet in dat deze controles momenteel nog steeds even scherp zijn. Dat de informatie zes jaar oud is, wil volgens verzoekers daarentegen wel zeggen dat de smokkelaars gedurende die jaren de tijd hebben gehad om de controles te bestuderen en ze vervolgens ook te leren omzeilen.

Verzoekers gaan niet akkoord met de beoordeling van de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan. Zij halen aan uit het rapport "*Russische Federatie, Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie update januari 2011*" en stellen dat de ordediensten in Dagestan regelmatig en zonder enige concrete aanwijzing burgers die ze beschouwen als rebellen, aanvallen, arresteren en onderwerpen aan illegale bevragingstechnieken zoals foltering en psychologische druk. Verzoekers benadrukken dat verder in het document ook wordt verwezen naar rapporten van "Amnesty International" en "PACE".

Verzoekers voeren vervolgens een schending aan van artikel 48/4, § 2 c. van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag, een manifeste appreciatiefout en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat de bijgevoegde informatie van het Commissariaat-generaal eerder hun verhaal ondersteunt dan dat het dit verhaal onwaarschijnlijk maakt. Ze verwijzen naar hetgeen reeds eerder werd aangegeven; hieruit blijkt immers dat de situatie in Dagestan toch zeer ernstig te noemen is en dat verzoekers leven wel degelijk in gevaar is.

Daarnaast gaat het volgens verzoekers niet op om de situatie van burgers in Dagestan in het algemeen te projecteren op en te vereenzelvigen met hun situatie. Verzoekers stellen dat die algemene situatie niet zo rooskleurig is als de commissaris-generaal laat uitschijnen en dat dit trouwens ook blijkt uit verscheidene andere bronnen, zoals een terugblik van de "Jamestown Foundation" op de situatie in Dagestan in 2010. Hieruit blijkt dat er bij de militairen in Dagestan een grote vorm van willekeur heerst. Een strategie van "*shoot first, ask questions later*" vormt volgens verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet. Dat verzoeker daarbij extra risico loopt tengevolge van de bezwarende getuigenis die hij aflegde ten aanzien van een overheidsagent, staat volgens verzoekers ook als een paal boven water, temeer gelet op de veelvuldige arrestaties en bedreigingen uit het verleden.

Verzoekers stellen dat het jaarrapport van 2010 van "Amnesty International" dit constante gevaar in Dagestan bevestigt; hieruit blijkt nogmaals dat er sprake is van ernstige mensenrechtenschendingen in Dagestan die daarbij zelden worden bestraft.

Verzoekers vragen dat van hen de vluchtelingenstatus wordt erkend of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, E.A., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, D.I., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoekers verder verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Verzoekers schetsen in hun verzoekschrift meerdere keren de situatie in Dagestan, en verwijzen dienaangaande naar diverse rapporten.

Verzoekers stellen dat de ordediensten in Dagestan regelmatig en zonder enige concrete aanwijzing burgers waarvan ze aannemen dat het rebellen zijn aanvallen, arresteren en onderwerpen aan illegale ondervragingstechnieken zoals foltering en psychologische druk.

De Raad merkt echter op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht tot de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas heeft besloten.

Zo legden verzoekers tegenstrijdige verklaringen af aangaande de ziekenhuisopname van verzoeker:

“Ten eerste verklaarde u dat u na het incident op 28 april 2009 naar het ziekenhuis ging om uw hand te laten verzorgen, dat dat de eerste en enige keer in uw leven was dat u naar een ziekenhuis ging, dat u na uw drie arrestaties niet naar het ziekenhuis ging om uw wonden te laten verzorgen en dat u uw vrouw verteld had dat u toen naar het ziekenhuis was geweest (CGVS p. 5-6). Uw vrouw echter verklaart dat u naar het ziekenhuis ging na uw arrestatie van eind november 2010 om uw hand te verzorgen en dat zij dat wist omdat u naar huis kwam met een gips en foto's die genomen waren (CGVS vrouw p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u ‘Hoe moet ik beantwoorden? Na incident werd mijn hand niet geopereerd. Het moest eigenlijk maar het is niet gebeurd. Door een kleine slag kreeg ik erge pijn. Na de derde arrestatie heb ik zeer gehad aan mijn hand. Daarvoor moest ik terug naar ziekenhuis. Mijn hand wordt dikwijls gebroken’. Als u gezegd wordt dat u eerder nochtans duidelijk zei dat u niet meer naar het ziekenhuis was geweest als gevolg van de wonden die u opliep tijdens uw arrestaties, zegt u ‘Één keer voor mijn hand. Nadien heb ik niet moeten naar dokter gaan, want ik had kleine wonden. Enkel voor mijn hand, het lijkt dat ik enkele keren naar ziekenhuis was gegaan’ (CGVS p. 13). Hiermee blijft deze tegenstrijdigheid echter nog steeds overeind. Nog in verband met het verzorgen van uw wonden, verklaart u dat u na uw tweede arrestatie (i.e. 20 mei 2010) thuis verzorgd werd door de zus van uw vader, dat uw vrouw daarbij thuis was maar niet naast u was, maar wel in de keuken of op de koer (CGVS p. 5). Uw vrouw echter verklaart dat zij u toen zelf verzorgde door zelf op uw wonden te smeren, samen met haar schoonmoeder (i.e. uw moeder) (CGVS vrouw p. 4). Uw verklaring ‘normaal gezien als ik snijwonden had, belde ik naar mijn tante om te komen. Maar mijn moeder heeft mij altijd verzorgd’ (CGVS p. 13), biedt echter geen afdoende verklaring waarom u zegt dat uw vrouw tijdens uw verzorging niet bij u was en waarom uw vrouw zegt dat ze zelf op uw wonden smeerde.”

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift ter verdediging beperken tot het opwerpen van gekunstelde post-factum verklaringen, die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn om de vastgestelde tegenstrijdigheden die de kern van hun asielrelaas raken, alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers met hun zogenaamde verduidelijkingen, aanvullingen en andere interpretaties, in gebreke blijven.

De commissaris-generaal heeft wel degelijk de verklaringen van verzoekers correct onderzocht en heeft terecht besloten dat er sprake is van ernstige tegenstrijdigheden, waardoor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnd wordt.

Verder legden verzoekers tevens tegenstrijdige verklaringen af aangaande verzoekers tweede arrestatie:

“Ten tweede verklaart u dat u uw vrouw vertelde over uw tweede arrestatie (i.e. 20 mei 2010) op het moment dat u thuiskwam toen u vrijgelaten werd. U was er immers slecht aan toe en uw vrouw kon zien dat er iets gebeurd was. Ze stelde vragen en u antwoordde daarop. U zei ook dat u haar pas meer dan een week later, namelijk de dag voor uw verjaardag (i.e. 30 mei), vertelde over uw eerste arrestatie van 20 oktober 2009 maar dat u haar niet zei dat men u opdroeg andere getuigenissen af te leggen (CGVS p. 6-7). Uw vrouw echter verklaart dat u na uw tweede arrestatie laat thuiskwam, dat u pas de dag nadien vertelde over uw arrestatie en op dat moment ook over de arrestatie voor jullie huwelijk, en dat u vertelde dat u de eerste keer meegenomen was omdat u niet mocht getuigen tegen de personen die uw vriend vermoord hadden (CGVS vrouw p. 3). Als u geconfronteerd wordt met de discrepanties tussen jullie verklaringen omtrent het tijdstip waarop u uw vrouw verteld heeft over deze arrestaties, zegt u ‘misschien heeft ze mij verkeerd begrepen. Ze is ook ziek. Af en toe valt ze flauw. In de bus zelfs ook’ (CGVS p. 13). Voor het feit dat uw vrouw ziek zou zijn en af en toe zou flauwvallen – een stelling die u overigens met geen enkel (medisch) bewijs staft – kan begrip opgebracht worden voor de eventuele ongemakken die uw vrouw hierdoor zou ondervinden, maar dit argument is weinig overtuigend om de hier vermelde tegenstrijdigheid te verklaren.”

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden niet akkoord te gaan met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en diens vaststellingen tegenspreken. Dit verweer is niet bij machte om de vastgestelde inconsistenties te verantwoorden.

De Raad voegt hier aan toe dat bovenstaande inconsistenties geen betrekking hebben op details, maar op elementen die de kern van hun relaas uitmaken. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

De commissaris-generaal heeft terecht besloten dat ook de verschillende tegenstrijdigheden aangaande het meedelen van de feiten betreffende verzoekers tweede arrestatie, aangaande het meedelen van de eerste arrestatie en aangaande het al dan niet meedelen dat men verzoeker opdroeg andere getuigenissen af te leggen, de algehele geloofwaardigheid aantast.

Voorts merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht op dat verzoekers uiteenlopende verklaringen aflegden met betrekking tot het feit of de paspoorten op het moment dat ze werden meegenomen door de agenten nu op de kast in de woonkamer dan in de slaapkamer lagen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift opwerpen dat hun verschillende verklaringen op dit punt begrijpelijk zijn aangezien ze zeer onder de indruk waren, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 27 januari 2012 aangeeft dat van verzoekers wel degelijk kon worden verwacht dat ze coherente verklaringen afleggen aangaande de plaats waar hun interne paspoorten lagen; het betreft geen futiliteiten maar bepalende ervaringen in iemands leven. De tegenstrijdige verklaringen blijven staande.

Daarnaast merkte de commissaris-generaal correct op dat ook het feit dat verzoeker na zijn laatste arrestatie bij zijn vriend R. in het dorp Jaryksu ging schuilen, wordt betwist na een vergelijking van de onderlinge verklaringen van beide verzoekers en door de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent in hoofdte van verzoeker:

“Zo verklaart u dat u een paar dagen voor uw vertrek vanuit Jaryksu naar Khassavyurt ging om de documenten van het proces op te halen bij uw advocaat in Khassavyurt en dat uw vrouw daarvan op de hoogte was omdat u het haar verteld had (CGVS p. 11-12). Uw vrouw echter verklaart niet te weten hoe die documenten in uw bezit zijn geraakt (CGVS vrouw p. 5). Uw verklaring ‘ze had dat moeten weten’

(CGVS p. 14) is niet van die aard dat het deze tegenstrijdigheid zou kunnen opheffen. Verder verklaart u eerst dat u een aantal dagen voor uw vertrek (meer bepaald op 28 december 2010) de documenten van het proces bij uw advocaat ging ophalen in de Tatoerbievestraat in Khassavyurt (CGVS p. 10 + zie boven). Later verklaart u dat u de dag na uw arrestatie van 28 november 2010 naar uw vriend R. (...) ging in het dorp Jaryksu en dat u tijdens dat verblijf daar nooit meer naar Khassavyurt terugging. Als u erop gewezen wordt dat u eerder verklaarde dat u kort voor uw vertrek naar Khassavyurt ging om de documenten bij uw advocaat op te halen, zegt u 'één keer. Ik ben niet naar huis geweest, maar enkel naar Khassavyurt geweest en nadien terug naar dat dorp' (CGVS p. 15-16). Hiermee blijft de tegenstrijdigheid in verband met uw terugkeer naar Khassavyurt tijdens uw verblijf in Jaryksu nog steeds overeind."

Het verweer dat het begrijpelijk is dat verzoekster niet wist hoe de documenten in het bezit van verzoeker zijn geraakt aangezien zij op 3 februari 2011 is bevallen van een dochtertje en zij in die periode veel diende te rusten, wordt door de Raad ter zijde geschoven.

Verzoeker verklaarde immers duidelijk tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat zijn vrouw hiervan wél op de hoogte was aangezien hij haar dit verteld had.

Ook de door verzoekers aangebrachte "verduidelijkingen" (zie het verzoekschrift, p. 8) ter vergoelijking van de uiteenlopende verklaringen van verzoeker, overtuigen niet.

Zo geeft verzoeker aan dat, wanneer hem tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of hij tijdens zijn verblijf bij R. ooit was teruggekeerd naar Khasavyurt, hij dit interpreteerde als "teruggekeerd naar huis" en daarom ontkennend antwoordde gezien hij immers niet meer was terug geweest naar zijn huis. Dit blijkt volgens verzoekers immers ook uit zijn antwoord wanneer verzoeker erop gewezen werd dat hij eerder had gezegd nog langs zijn advocaat te zijn geweest in Khasavyurt: 'Een keer. Ik ben niet naar huis geweest, maar enkel naar Khasavyurt en nadien terug naar dat dorp'.

De Raad antwoordt dat verzoeker wederom post-factum verklaringen aanbrengt in een poging om de vastgestelde tegenstrijdigheden verenigbaar te laten schijnen.

De uitleg van verzoeker, met name zijn interpretatie van de vraagstelling, wordt afgewezen gezien de vragen tijdens het verhoor van verzoeker op het Commissariaat-generaal, zeer duidelijk en eenduidig werden gesteld en er geen ruimte was voor uiteenlopende interpretaties.

Tevens merkte de commissaris-generaal correct op dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren over een cruciaal element van zijn relaas, met name de afloop van de rechtszaak waarbij hij zelf als slachtoffer werd aangeduid en meerdere malen opgeroepen werd, nadat zijn vriend omgekomen was bij een schietincident en hijzelf gewond raakte aan de hand, en de bedreigingen die hij in het kader van dit proces beweert te hebben ondergaan.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dienaangaande naar zijn angst voor zijn veiligheid en deze van zijn familie, wat volgens hem ertoe heeft geleid dat hij zich nog zo weinig mogelijk met de zaak wil inlaten.

De Raad volgt verzoeker niet.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers uitleg dat hij omwille van angst niet meer durft te telefoneren naar zijn vriend en hij spijt heeft van zijn eerste telefoongesprek, wordt niet aangenomen. De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoeker niet heeft getracht om zich te informeren over het verdere verloop van het proces tegen de personen die zijn vriend in zijn aanwezigheid onterecht doodgeschoten hebben, wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten slotte werd in de bestreden beslissingen aangegeven dat de verklaringen van verzoekers aangaande de reisroute evenmin aannemelijk zijn.

Zo verklaarde verzoeker zonder identiteitsdocumenten gereisd te hebben in een bus van Moskou naar België, dat ze zich daarin niet hoefden te verstoppen, dat ze de bus niet hebben verlaten en dat de chauffeur hen beloofde hen ter plaatse te brengen.

Verzoeker verklaarde niets gemerkt hebben van een identiteitscontrole bij een grensovergang terwijl verzoekster daarentegen verklaarde dat er wel controles waren, maar dat er aan hen niets gevraagd werd.

De commissaris-generaal besliste met reden dat deze verklaringen niet verenigbaar zijn met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone intensieve controles op clandestiene reizigers en illegaal handelswaar en strenge

identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat verzoekers zonder enige reisdocument het grondgebied van de Schengenzone zouden betreden hebben.

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift tot het uiten van kritiek op bovenstaande informatie van de commissaris-generaal aan de hand van het uiten van niet gestaafde beweringen. Deze blote beweringen zijn niet bij machte om de objectieve informatie van de commissaris-generaal te weerleggen. De Raad schaaft zich achter het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers hun reispaspoort bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het moment en de wijze van hun vertrek, verborgen te houden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun verzoekschrift, niet vast staat dat ze niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]"

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekers worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

In casu werd verzoeker bij de rechtszaak in het gelijk gesteld en de dader van de feiten tot een zware gevangenisstraf veroordeeld. Bijgevolg werd in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoeker voor zijn problemen wel degelijk beroep kan doen op de bescherming van de plaatselijke justitie, wat door verzoekers in hun verzoekschrift niet wordt weerlegd.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekers kunnen ook niet kunnen steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze, wanneer ze naar hun land van herkomst terugkeren, een reëel risico zullen lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Hieruit blijkt dat actueel er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op 21 april 2011 op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een

correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor, bijgestaan door hun advocaat, de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.
Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE